

**ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑΣ
ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ**

**Αθήνα, 31-1-2022
Αρ. Πρωτ.: 11533/2021**

Αριθμ. Γνωμοδότησης : 2

**Τμήμα Διοίκησης &
Προσωπικού
Τηλ: 210-6411526**

Προς

Την Διευθύνουσα την Εισαγγελία Πρωτοδικών Πατρών

ΘΕΜΑ: Διενέργεια από Εισαγγελικό Λειτουργό πειθαρχικής-προκαταρκτικής εξέτασης σε βάρος σωφρονιστικού προσωπικού

Επί του ερωτήματος που μας υποβάλατε με το υπ' αρ. ΕΜΠ. 116/14-12-21 έγγραφό σας, σε συνδ. με το υπ' αρ. ΕΜΠ.25/27-12-21 έγγραφο που μας υπέβαλε ο Δ/ντής του Κατ/τος Κράτησης Πατρών, για το αν είναι αντισυνταγματική η διάταξη του άρ. 3§18 ν. 2479/1997 όσον αφορά την διενέργεια από εισαγγελικό λειτουργό πειθαρχικής προκαταρκτικής εξέτασης για πειθαρχικά παραπτώματα του προσωπικού των καταστημάτων κράτησης, άποψη που διατύπωσε ο επίκουρος επόπτης εισαγγελέας πρωτοδικών του Κατ/τος Κράτησης Πατρών με το υπ' αρ. ΕΜΠ. 101/5-11-21 έγγραφό του, η κατά το άρ. 25§2 ν. 1756/1988 γνώμη μας είναι η ακόλουθη:

Α. Σύμφωνα με το άρ. 15§10 εδ. α' ν. 2298/95, όπως αντικ. με άρ. 3§18 ν. 2479/97, για πειθαρχικά αδικήματα του προσωπικού των κατ/των κράτησης ο Υπουργός Δικαιοσύνης ή ο Γενικός Γραμματέας του Υπουργείου Δικαιοσύνης μπορεί να παραγγέλλει την ενέργεια πειθαρχικής προκαταρκτικής εξέτασης από εισαγγελικό λειτουργό. Ήδη αρμόδιος προς τούτο είναι ο Υπουργός Προστασίας του Πολίτη ή ο Γενικός

Γραμματέας Αντεγκληματικής Πολιτικής, αφού η προβλεπόμενη στο άρ. 17 Π.Δ 96/17 ομώνυμη Γενική Γραμματεία του Υπουργείου Δικαιοσύνης αποσπάστηκε με όλες τις οργανικές της μονάδες, τα πάσης φύσεως σωφρονιστικά κατ/τα κλπ και υπήχθη στο Υπουργείο Προστασίας του Πολίτη δυνάμει του άρ. 2§5 εδ. 1 Π.Δ 81/ΦΕΚ Α΄ 119/8-7-19, όπως αντικ. με άρ. 18§5 ν. 4625/ΦΕΚ Α΄ 139/31-8-19. Παραλλήλως τέτοια πειθαρχική προκαταρκτική εξέταση μπορεί να διενεργεί αυτεπαγγέλτως ο κατά τα άρ. 85 έως 87 ν. 2776/99 (Σωφρονιστικός Κώδικας), 572 προΐσχ. ΚΠΔ και 567 νέου ΚΠΔ επόπτης εισαγγελέας των φυλακών σύμφωνα με την ισχύουσα υπ' αρ. 2/1990, Π.Χρ. ΜΑ 1060 Γνωμοδότηση του αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου Ηλία Σπυρόπουλου, του άνω επόπτη μη ενδεικνυομένου να επαφίεται παθητικά στην πρωτοβουλία των ανώτατων διοικητικών προϊσταμένων του σωφρονιστικού προσωπικού, οι οποίοι βέβαια όταν το πράττουν διαβιβάζουν στον ανεξάρτητο κατά το Σύνταγμα αρμόδιο εισαγγελέα επόπτη κατ' ακρίβεια αίτηση και όχι παραγγελία, όπως στα άμεσα υπαγόμενα σε αυτούς διοικητικά όργανα. Σε αμφότερες τις περιπτώσεις μετά το πέρας της προκαταρκτικής διαβιβάζει την πειθαρχική δικογραφία στο αρμόδιο προς πειθαρχική ή μη δίωξη διοικητικό όργανο (βλ. ΠΑΠΑΔΑΜΑΚΗ, Ποιν. Δικ. 2009, 317 επ. ιδίως 318, σημ. 13), αφού οι σωφρονιστικοί υπάλληλοι υπαγόταν διοικητικά στο Υπουργείο Δικαιοσύνης (άρ. 83 ν. 2776/99) και ήδη κατά τα προεκτεθέντα στο Υπουργείο Προστασίας του Πολίτη, ενώ υπάγονται μισθολογικά, βαθμολογικά και πειθαρχικά στις διατάξεις του υπαλληλικού κώδικα, δηλ. στον ν. 3528/07 (άρ. 87§3 ν. 2776/99 σε συνδ. με τα παραμένοντα σε ισχύ άρ. 97 – 100 του προηγούμενου Σωφρον. Κώδικα, δηλ. του ν. 1851/89

– βλ. και την άνω Γνωμ. 2/90). Αξίζει να επισημανθεί ότι η ανωτέρω ρύθμιση δυνάμει του άρ. 75§2 ν. 3659/08 επεκτάθηκε και εφαρμόζεται αναλόγως στα πειθαρχικά αδικήματα των ιατροδικαστών, ενώ ο εισαγγελέας πρωτοδικών έχει ακόμη ευρύτερη πειθαρχική αρμοδιότητα σε βάρος αστυνομικών οργάνων κατά το άρ. 9 ν. 1756/1988 (ΚΟΔ&ΚΔΛ), οι διατάξεις του οποίου εξακολουθούν να ισχύουν κατά την ρητή πρόβλεψη του άρ. 57§1 Π.Δ 120/08, «Πειθαρχικό Δίκαιο Αστυνομικού Προσωπικού» (Γνωμ. Εισαγγ. Α.Π [Ζ. ΚΟΚΚΙΝΑΚΗΣ], 5/11-2-21, Ποιν. Δικ. 2021, 275), όπως επίσης πειθαρχική δικαιοδοσία έχει και το δικαστήριο σε βάρος των οργάνων επίδοσης σύμφωνα με τα άρ. 163 προΐσχ. ΚΠΔ και 164 νέου ΚΠΔ.

Β. Σύμφωνα με το άρ. 89§§§1, 2, 3 του Συντάγματος, όπως οι §§2, 3 αναθεωρήθηκαν με το ψήφισμα της 6-4-2001 της Ζ΄ Αναθεωρητικής Βουλής των Ελλήνων : «1. Απαγορεύεται στους δικαστικούς λειτουργούς να παρέχουν κάθε άλλη μισθωτή υπηρεσία καθώς και να ασκούν οποιοδήποτε επάγγελμα. 2. Κατ' εξαίρεση επιτρέπεται στους δικαστικούς λειτουργούς να εκλέγονται μέλη της Ακαδημίας Αθηνών ή του διδακτικού προσωπικού ανώτατων εκπαιδευτικών ιδρυμάτων, καθώς και να μετέχουν σε συμβούλια ή επιτροπές που ασκούν αρμοδιότητες πειθαρχικού, ελεγκτικού ή δικαιοδοτικού χαρακτήρα και σε νομοπαρασκευαστικές επιτροπές, εφόσον η συμμετοχή τους αυτή προβλέπεται ειδικά από το νόμο..... 3. Η ανάθεση διοικητικών καθηκόντων σε δικαστικούς λειτουργούς απαγορεύεται. Καθήκοντα σχετικά με την εκπαίδευση των δικαστικών λειτουργών θεωρούνται δικαστικά. Επιτρέπεται η ανάθεση σε δικαστικούς λειτουργούς των καθηκόντων εκπροσώπησης της Χώρας σε διεθνείς οργανισμούς. Η

διενέργεια διαιτησιών από δικαστικούς λειτουργούς επιτρέπεται μόνο στο πλαίσιο των υπηρεσιακών τους καθηκόντων, όπως νόμος ορίζει». Ακολούθως δυνάμει του άρ. 1§1 ν. 2993/02 τροποποιήθηκε, ώστε να προσαρμοσθεί στις ανωτέρω ρυθμίσεις για τα ασυμβίβαστα των δικαστικών λειτουργών, το άρ. 41 ν. 1756/88 (Κώδ. Οργ. Δικ. & Κατάστ. Δικ. Λειτουργών), ενώ με το άρ. 2§1 ν. 2993/02 ορίσθηκαν τα εξής : «1. Διατάξεις που προβλέπουν την ανάθεση ή την εκτέλεση από δικαστικούς λειτουργούς διοικητικών καθηκόντων ή έργων, εκτός από τις περιπτώσεις που αυτό επιτρέπεται σύμφωνα με την παράγραφο 2 του άρθρου 41 του Κώδικα κατάστασης δικαστικών λειτουργών, όπως ήδη αντικαθίσταται, καταργούνται κατά τούτο».

Γ. 1. Ο σκοπός της συνταγματικής του άρ. 89§3 εδ. α' απαγόρευσης ανάθεσης διοικητικών καθηκόντων σε δικαστικούς λειτουργούς είναι, αφενός μεν η ενίσχυση της προσήλωσης των δικαστικών λειτουργών στα πειστικά και απαιτητικά υπηρεσιακά τους έργα και όχι σε άλλα άσχετα προς το δικαστικό τους λειτούργημα, που περιορίζουν την διαθεσιμότητά τους και πλήττουν συνολικά την ομαλή λειτουργία της δικαιοσύνης, αφετέρου δε η ενίσχυση της λειτουργικής τους ανεξαρτησίας, η οποία ενδέχεται να συρρικνωθεί με την καθ' οιονδήποτε τρόπο εμπλοκή των δικαστών στην ενεργό διοίκηση, αφού τα διοικητικά όργανα δεσμεύονται μεν από την αρχή της νομιμότητας, αλλά απολαμβάνουν σχετικής – περιορισμένης λειτουργικής ανεξαρτησίας, ακριβώς λόγω της ιεραρχικής τους υποταγής στην διοικητική ιεραρχία που επιτρέπει τον διαρκή έλεγχο των πεπραγμένων τους, καθεστώς ανοίκειο για δικαστικούς λειτουργούς, που ενδέχεται παρά ταύτα να τους επηρεάσει (βλ.

Κ. ΓΩΓΟΣ, σε Ξ. ΚΟΝΤΙΑΔΗ, «Πέντε χρόνια μετά την συνταγματική αναθεώρηση του 2001», τ. 2, 2006, 733 επ. ιδίως 748 – ο ίδιος σε Τιμ. Τόμ. Ιωάν. ΜΑΝΩΛΕΔΑΚΗ, 2007, 185 επ. ιδίως 187 – Α. ΤΣΙΡΩΝΑΣ, σε ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟ/ ΚΟΝΤΙΑΔΗ/ ΑΝΘΟΠΟΥΛΟ/ ΓΕΡΑΠΕΤΡΙΤΗ, «Σύνταγμα, κατ' άρθρο ερμηνεία», 2017, 1371).

2. α. Εξάλλου στο άρ. 89§2 του Συντάγματος θεσπίστηκε εξαίρεση της ανωτέρω απαγόρευσης, έτσι ώστε να επιτρέπεται η συμμετοχή των δικαστικών λειτουργών (στους οποίους συμπεριλαμβάνονται οι εισαγγελικοί λειτουργοί – βλ. άρ. 87§3, 88§§5, 6, 90§§§§1, 2, 3, 5, 91§1 του Συντάγματος – Ολομ. Α.Π 794/76, Π.Χρ. ΚΖ 229, Α.Π 1935/06, Π.Χρ. ΝΖ 814, Α.Π 555/05, Π.Χρ. ΝΕ 993 – Ολομ. ΣΤΕ 1160/89, ΣΤΕ 2351/14 – βλ. και Γνωμ. Εισ. Α.Π [Γρ. ΚΑΝΙΑΔΑΚΗ] 2/02, Ποιν. Δικ. 2002, 1171, Γνωμ. Εισ. Α.Π [Δ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ] 13/2020, Π.Χρ. Ο' 625 – Κ. ΣΤΑΜΑΤΗΣ, Π.Χρ. Λ 609 επ.) σε συμβούλια ή επιτροπές που ασκούν αρμοδιότητες πειθαρχικού, ελεγκτικού ή δικαιοδοτικού ελέγχου, εφόσον τούτο προβλέπεται ειδικά στον νόμο, ακριβώς επειδή ο συνταγματικός νομοθέτης προδήλως επιθυμεί την συνδρομή της δικαστικής ανεξαρτησίας, αμεροληψίας, γνώσης και ευθυκρισίας στις ανωτέρω τρεις κατηγορίες νευραλγικών διοικητικών υποθέσεων που έχουν απόλυτη συνάφεια – συγγένεια με τα δικαστικά έργα. Και βέβαια μόλις χρειάζεται να αναφερθεί, ότι η πειθαρχική διαδικασία και οι πειθαρχικές κυρώσεις υπάγονται στην διοικητική διαδικασία και στις διοικητικές κυρώσεις (βλ. αντί πολλών άλλων ΜΥΛΩΝΟΠΟΥΛΟΣ, «Ποιν. Δίκαιο – Γεν. Μέρος», 2020, 88 επ.).

β. Ειδικότερα, είναι σαφές ότι παρά τις ουσιώδεις διαφορές οι πειθαρχικές κυρώσεις έχουν συνάφεια με τις ποινικές (και συνεπώς με τα εισαγγελικά καθήκοντα), η οποία σε αρκετές περιπτώσεις και μάλιστα στις πλέον σοβαρές γίνεται τόσο στενή, που τα μεταξύ τους όρια είναι δυσδιάκριτα (ΜΥΛΩΝΟΠΟΥΛΟΣ, ό.π 89 επ. – Ν. ΑΝΔΡΟΥΛΑΚΗΣ, «Ποιν. Δίκαιο – Γεν. Μέρος», τ.Ι, 2000, 7 επ. – ΚΟΥΡΑΚΗΣ, Συστ. Ερμ. Π.Κ, άρ. 1-133, 2005, 810 επ. – Λάμπρ. ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ, Ποιν. Δικ. 2019, 704 επ.), ενώ εντοπίζονται σημαντικά σημεία επαφής του πειθαρχικού με το ποινικό δίκαιο, όσον αφορά την έννοια του πειθαρχικού παραπτώματος (βλ. και άρ. 106 Υπαλ. Κώδ.), την εφαρμογή των κανόνων του ποινικοδικονομικού δικαίου (βλ. και άρ. 108 Υπαλ. Κώδ.), τις πειθαρχικές ποινές (βλ. άρ. 109 Υπαλ. Κώδ.), καθώς επίσης την σχέση πειθαρχικής και ποινικής δίκης (βλ. άρ. 114 Υπαλ. Κώδ.) που συνίσταται εν τέλει στον αλληλοεπηρεσμό και την δογματική μεταξύ τους επικοινωνία (Λάμπρ. ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ, Ποιν. Δικ. 2019, 812 επόμε. – ΓΙΑΡΕΝΗ, ΝοΒ 2006, 772 επ.).

γ. Εξάλλου το ΕΔΔΑ κρίνει τον ποινικό χαρακτήρα μιας κατηγορίας, όχι αποκλειστικά σύμφωνα με το εθνικό δίκαιο (που μπορεί να προβλέπει πειθαρχική ή διοικητική κύρωση), αλλά υπό την αυτόνομη έννοια που το ίδιο της προσδίδει στα πλαίσια του άρ. 6 της ΕΣΔΑ βάσει των τριών κριτηρίων που έχει διατυπώσει στην απόφαση Engel κλπ κατά Ολλανδίας της 8-6-1976 (βλ. περίλ. σε ΜΑΓΓΑΝΑΣ/ΚΑΡΑΤΖΑ, ΕΣΔΑ, 2002, 145 επ. η οποία σημειωτέον αφορούσε πειθαρχική διαδικασία και κυρώσεις κατά στρατιωτών). Κατ' εφαρμογή αυτών των κριτηρίων μπορούν να θεωρηθούν ως ποινικές και (διοικητικές ή πειθαρχικές) κυρώσεις που επιβάλλονται από διοικητικά όργανα (βλ. λ.χ ΕΔΔΑ, Καπετάνιος κατά Ελλάδος, 3-4-2015,

ΝοΒ 2015, 828 – ΕΔΔΑ, Σισμανίδης και Σιταρίδης κατά Ελλάδος, 9-6-2016, ΝοΒ 2016, 1927 κ.ά – ΜΥΛΩΝΟΠΟΥΛΟΣ, ό.π 91 – Λάμπρ. ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ ό.π ιδίως 709/710). Μάλιστα τα κριτήρια της υπόθεσης Engel αποτελούν κοινή αφετηρία για την εφαρμογή της αρχής ne bis in idem, που προϋποθέτει δυο ποινικές μεν, αλλά κατά τα κριτήρια αυτά διαδικασίες, έστω και αν το εθνικό δίκαιο χαρακτηρίζει συνήθως την μία εκ των δύο διοικητική ή πειθαρχική (βλ. ΜΥΛΩΝΟΠΟΥΛΟΣ, ό.π 92 και ειδικότερα για το ζήτημα των δυαδικών κυρώσεων βλ. Ό. ΤΣΟΛΚΑ, Π.Χρ. ΞΕ 625, η ίδια σε Π.Χρ. ΞΗ 426, η ίδια σε Π.Χρ. ΞΘ 575 – Μ. ΚΑΪΑΦΑ-ΓΚΜΠΑΝΤΙ, Π.Χρ. ΞΖ 561 – Α. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Π.Χρ. ΞΘ 493 – Α. ΖΑΪΡΗ, Π.Χρ. ΞΣΤ 634 – εν τέλει βλ. Ολομ. ΣτΕ 359/20).

3. α. Κατά μία άποψη επιτρέποντας ο συνταγματικός νομοθέτης την συμμετοχή στα ανωτέρω συλλογικά διοικητικά όργανα, εξ αντιδιαστολής απαγορεύει την ανάθεση σε δικαστές διοικητικών καθηκόντων μονομελούς οργάνου, έστω και αν αυτό έχει πειθαρχικό, ελεγκτικό ή δικαιοδοτικό χαρακτήρα, διότι με τον τρόπο αυτό η ευθύνη προσωποποιείται σε μέγιστο βαθμό, με συνέπεια να υφίσταται κίνδυνος αμφισβήτησης του κύρους του δικαστικού λειτουργού επί προσβολής ενώπιον δικαστηρίου των αποφάσεών του ως ασκούντος καθήκοντα μονομελούς διοικητικού οργάνου (βλ. ΣτΕ 2980/10 – Α. ΤΣΙΡΩΝΑΣ, ό.π 1372). Το επιχείρημα δεν είναι καθόλου πειστικό, αφού στον χώρο της δικαιοσύνης υπάρχουν πολλά μονοπρόσωπα δικαστικά όργανα, των οποίων η ευθύνη προσωποποιείται καθημερινά και διαρκώς «σε μέγιστο βαθμό» (εισαγγελείς, ανακριτές, μονομελή δικαστήρια), τα οποία βλέπουν αντιστοίχως τις προτάσεις και τις αποφάσεις τους να ανατρέπονται, όχι μόνο σε πολύ μεταγενέστερο χρόνο από

ανώτερα δικαστήρια, αλλά σε πολύ λίγο χρόνο – στην περίπτωση του ανακριτή – από το αρμόδιο δικαστικό συμβούλιο ή αμέσως – στην περίπτωση του εισαγγελέα – από το δικ/ριο όπου παρίσταται, το οποίο όπως δικαιούται αρκετά συχνά δεν δέχεται την πρότασή του, χωρίς να παραβλάπτεται το κύρος όλων αυτών των δικαστικών λειτουργιών, ούτε και ποτέ κανείς έθεσε σοβαρά τέτοιο ζήτημα.

β. Έχοντας υπόψη τον ανωτέρω σκοπό των διατάξεων του άρ. 89§§3, 2 του Συντάγματος θεωρούμε σαφές, ότι ο συνταγματικός νομοθέτης δεν είχε κανένα δικαιολογητικό λόγο να θεωρήσει ασυμβίβαστη την κατά νόμο ανάθεση σε δικαστές διοικητικών καθηκόντων μονομελούς οργάνου, που έχει πειθαρχικό, ελεγκτικό ή δικαιοδοτικό χαρακτήρα. Αντιθέτως, αφού επέτρεψε την συμμετοχή δικαστικού λειτουργού σε τέτοιου χαρακτήρα συλλογικά διοικητικά όργανα, όπου η δικαστική του αμεροληψία και ευθυκρισία μπορεί να νοθευτεί από την σύμπραξη στην συναπόφαση ή ακόμα να παραμεριστεί ~~~~~ από την πλειοψηφία των λοιπών υπαλλήλων – μελών του οργάνου, που έχουν διαφορετική νοοτροπία, ποικίλα κριτήρια και οφείλουν ιεραρχική υποταγή, πολύ περισσότερο και για την ταυτότητα του νομοθετικού λόγου ηθέλησε την κατά νόμο ανάθεση σε δικαστή καθηκόντων μονομελούς πειθαρχικού ή ελεγκτικού ή δικαιοδοτικού χαρακτήρα οργάνου, ακριβώς επειδή δι' αυτού η δικαστική αμεροληψία και ευθυκρισία θα εκφραστεί απολύτως ανόθευτη και ανεπηρέαστη.

Δ. Ύστερα από τα προεκτεθέντα θεωρούμε σαφές, ότι η διενέργεια πειθαρχικής προκαταρκτικής εξέτασης από τον εισαγγελικό λειτουργό επόπτη του κατ/τος κράτησης προς

διερεύνηση πειθαρχικών παραπτωμάτων του σωφρονιστικού προσωπικού δεν είναι (διοικητικό) έργο ξένο προς τον πυρήνα των εισαγγελικών καθηκόντων (διερεύνηση τέλεσης ποινικών αδικημάτων, έλεγχος νομιμότητας στην εκτέλεση των ποινών), αλλά απολύτως συγγενές, εκδηλούμενο ειδικά στον ευαίσθητο χώρο έκτισης της ποινής, που αποτελεί αναμφισβήτητα προέκταση του χώρου απονομής της ποινικής δικαιοσύνης, η δε σχετική πειθαρχική αρμοδιότητα αποτελεί την αναγκαία προέκταση της ανωτέρω εποπτείας στον χώρο της φυλακής, η οποία διαφορετικά θα ήταν χωλή, τυπική και εν πολλοίς ως επιτόπια αχρείαστη. Πράγματι, το έργο του εισαγγελέα επόπτη είναι μεν κυρίως δικαιοδοτικό, συνιστάμενο στον έλεγχο της νομιμότητας της εκτέλεσης των ποινών, πλην όμως σε σχέση πάντοτε με τις συνθήκες εκτέλεσης των δικαστικών αποφάσεων (ΠΑΠΑΔΑΜΑΚΗΣ, Ποιν. Δικ. 2009, 317 επ. ιδίως 318). Ακριβώς γι' αυτό το άρ. 567 νέου ΚΠΔ (όμοιο προς το 572 του προϊσχ. ΚΠΔ) του επιτρέπει χωρίς θεματικό περιορισμό την επιτόπια ακρόαση κάθε παραπονούμενου κρατούμενου (με συνήθη παράπονα τις συνθήκες κράτησης και την συμπεριφορά του προσωπικού), ενώ ο Σωφρον. Κώδ. τον εμπλέκει σε ευρύ φάσμα δράσεων των σημαντικών οργάνων της φυλακής, αφού μπορεί να παρίσταται αυτεπαγγέλτως στις συνεδριάσεις του Συμβουλίου Φυλακής (άρ. 10§4 ν. 2776/99), που λαμβάνει κρίσιμες αποφάσεις σε σημαντικά ζητήματα για κάθε κρατούμενο (βλ. άρ. 9§2 εδ. γ', 11§5, 12§6, 24§5, 32§1, 34§1, 35§2 εδ. β', 37, 38§3, 39§5, 41§5, 52, 53, 65§2 ν. 2776/99), δυνάμενος μάλιστα να ασκεί ατομικά προσφυγή κατά των αποφάσεών του, ενώ προεδρεύει στο Πειθαρχικό Συμβούλιο του άρ. 70 ν. 2776/99, που επί πλέον της εκδίκασης των πειθαρχικών αδικημάτων των κρατούμενων

χορηγεί σε αυτούς κρίσιμες άδειες (άρ. 55§2, 58, 60 ν. 2776/99), εν τέλει δε είναι το όργανο που χορηγεί την άδεια του άρ. 57 του Σωφρ. Κώδ.

Ε. Συνεπώς θεωρούμε ότι η διάταξη του άρ. 10§15 εδ. α' ν. 2298/95, όπως αντικ. με άρ. 3§18 ν. 2479/97, δεν αντιτίθεται, αλλά είναι συμβατή με την διάταξη του άρ. 86§2 του Συντάγματος, όπως αναθεωρήθηκε με το ψήφισμα της 6-4-2001 της Ζ' Αναθεωρητικής Βουλής των Ελλήνων.

Ο Αντεισαγγελέας του Αρείου Πάγου

Γεώργιος Δ. Σκιαδαρέσης